



Per un forat al sostre

El portaren entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien dur-lo fins a Jesús, van fer un forat al sostre sobre l'indret on ell era i van baixar la llitera on jeia el paralític. (Marc 2, 4)

Les reflexions dels quatre amics.

1.- El primer amic: No podem entrar.

Tal com està la porta de la casa no podem entrar-hi amb la llitera on jeu el nostre amic. Hi ha massa gent. Molts són coneguts nostres, i potser ens deixarien pas; altres venen de lluny i mes aviat semblen confidents dels mestres de la llei; altres estan aquí per ser ben vistos; també hi ha malalts i molts curiosos. Entre uns i altres és impossible entrar per una porta tan ben vigilada.

Potser és el que passa també a la nostra casa, a la nostra església, que hi ha massa gent a la porta mirant a dintre, i no hi ha espai per a una llitera amb una persona diferent, que no pot espavilar-se. Si en comptes de mirar cap a dintre ens giréssim de cara al carrer veuríem que avui en dia hi ha gent que cerca Jesús i no poden entrar perquè entre tots els barrem el pas. O potser pensem que Jesús no té una paraula per a ells?

2.- El segon amic: prou de lamentacions

De què ens serveix lamentar-nos? No farem pas marxa enrere. Estimem massa aquest germà nostre. És la millor oportunitat de la seva vida. El que ens cal és cercar una solució al problema. Inventar, ni que sigui un camí nou, per posar-nos davant de Jesús. Ja està vist que per aquesta porta no entrarem. Serem capaços d'imaginar una entrada diferent de la porta normal, si sentim de debò que som els seus amics.

És una situació nova. El camí està barrat. Deixem en pau els que interfereixen i llurs intencions i motivacions. Protestar i cridar només serveix per esverar encara més a tanta bona gent. Si la porta normal cap a Jesús està barrada, cercarem un camí diferent per a entrar a la casa. Ell és a dintre. La casa d'Ell és també la nostra. Tinc unes ganes infinites de veure'l i de què topi cara a cara amb el nostre amic.

3.- El tercer amic: germans, a la teulada!

Quina idea que acabo de tenir més il·luminada. No ens deixen entrar, no ens val per a res lamentar-nos, doncs bé, germans... a la teulada, entrarem per dalt. Vinga espavilem-nos, demostrem de veritat que l'estimem. Mireu com somriu el nostre amic. Què et pensaves que et deixaríem al carrer?. Apa, nois. Som-hi!!

No vas dir, Jesús, que a la casa del Pare hi ha moltes estances ! També hi ha lloc per paralítics, pels diferents, per aquells que sembla que no poden entrar per la porta normal. L'amor ens obrirà els camins. Ens traurem els prejudicis. Nous problemes, nous camins. Mai direm no per ajudar a un amic, a un ésser humà que et cerqui. Per la teulada, si cal.

4.- El quart amic: estem baixant la llitera i Ell ja ens mira.

Estic ben suat. No ha estat fàcil pujar amb el nostre amic, anar traient les teules, obrir el forat i tenir cura de no caure en cap moment. Però, ara ja l'estem baixant. Sento un goig immens. Estic segur que Jesús el sanarà, donarà força al seu cos i ànim al seu esperit. Em sento profundament emocionat. Com ha valgut la pena ajudar al nostre amic!! Jo mateix m'estic curant del meu egoisme.

Quants cops he vist, Jesús, que cerques camins impensables per fer arribar a Tu aquells que no podien moure's. Quina imaginació, quina creativitat, quina sorpresa, quines mil dreceres per trobar-te cara a cara amb aquell que ja estimes, abans de que et veiés. Gràcies, per ser com ets!

5- La teva reflexió d'avui.

Com podria mostrar Jesús a aquests bons amics i amigues, que tant estimo? Quines teulades, quins camins nous, si la porta està massa controlada? Quins esforços, quina imaginació quin coratge, quina joia, quin suport em fan falta ?